

Nærings- og handelsdepartementet
Postboks 8014 Dep
0030 OSLO

NY LOV OM MÅL OG VEKT, HØRING.

Norge forvalter fiskebestander i store havområder, bestander som har svært stor økonomisk betydning ikke bare i øyeblikket, men også i fremtiden. Bestandene forvaltes etter prinsippet om en bærekraftig forvaltning basert på en best mulig vitenskapelig rådgivning. Et helt sentralt element i forvaltningen er en korrekt registrering av uttaket fra havet. Totalt kvantum av hver enkelt art registreres. Feil i registreringene kan medføre gale bestandsberegninger. I dette perspektivet er det tale om registrering av det samlede uttaket.

I dag er de fleste kommersielt interessante arter regulert på den måten at det er gitt kvoter til det enkelte fiskefartøy. I tillegg finnes regler om bifangst av forskjellig karakter. Alle disse reglene er basert på vekt, det vil si at kvoter og maksimalt tillatt bifangst, er gitt som maksimalt tillatte kvantum eller prosenter regnet med utgangspunkt i vekt. I dette perspektivet er det tale om registrering av den enkelte fangst som bringes i land.

Registreringen av den enkelte fangst skjer ved at den veies fortløpende under landingen og at vekten sammen med andre opplysninger pliktes oppgitt på egne oppgaver som sendes myndighetene straks etter utfylling. Oppgaven som gis form av landings- eller sluttseddel danner grunnlaget også for det økonomiske oppgjøret.

Vekter eller annet utstyr for å fastsette vekt er altså et av de sentrale verktøyene i forvaltning av våre fiskebestander.

I lov av 14. desember 1951 nr 3 om omsetning av råfisk § 7, andre ledd finnes hjemmel til å pålegge fiskemottaksbedrifter å registrere "*mottatt råstoff med nøyaktige opplysninger om fiskeslag og fangstkvantum.*" I lov av 3. juni 1983 nr.40 om saltvannsfiske mv. § 9a finnes hjemmel til å pålegge enhver som mottar eller omsetter fangst "*å ha utstyr for kontroll av fangstmengden*". I medhold av disse hjemlene er bestemmelsene i forskrift av 22. januar 2003 om opplysningsplikt ved landing og omsetning av fisk § 7 fastsatt. Bestemmelsen er en videreføringen av en bestemmelse som ble innført i 1990. Hele forskriften er vedlagt.

Bestemmelsen lyder:

§ 7 Veieplikt

Enhver som mottar fisk skal ha egnet vekt godkjent av Justervesenet. Slik vekt skal ha display eller tilsvarende tydelig avlesningsmulighet plassert ved vekten. Den som lander skal til enhver tid ha uhindret adgang til vekten og veid kvantum skal kunne avleses direkte. Fiskeridirektoratet avgjør spørsmål om egnethet med videre etter dette ledd.

All fisk skal veies fortløpende ved landing. Ved landing i utlandet eller til utenlandsk fartøy er den som lander ansvarlig for at fisken veies.

Ved landing av pelagisk fanget råstoff til konsum skal råstoffet veies fortløpende i tilknytning til landingsstedet før sortering/pakking.

Vekt til bruk ved veiing etter tredje ledd, skal ha mer enn ett telleverk, hvor det ene skal være en totalteller som løper kontinuertlig, og som ikke kan nullstilles uten å bryte Justervesenets forsegling. Totaltelleren skal ha kapasitet til å vise minimum 8 siffer uten desimaler med en minste deling på 10 kilo eller mindre. Slavedisplay fra indikator skal være montert utendørs ved mottaksstedet slik at det er godt synlig og lesbart fra styrehus på det leverende fartøy. Veid kvantum skal ved landing kunne leses av fortløpende i slavedisplayet. Ved bruk av båndvekt skal transportbånd og/eller veiebånd automatisk stoppe dersom indikator ikke er i stand til å registrere innveid kvantum.

Fiskeridirektoratet kan i særlige tilfeller dispensere fra bestemmelsene om veiing av fisk og sette vilkår for dispensasjonen.

Veiebestemmelsene er altså nært knyttet sammen med Justervesenets krav. Knytningen har bestått siden 1990. Bedriftene kan dermed benytte de samme vektene til både omsetning og registrering i forhold til kvote og bifangstavregning.

Som det fremgår av hjemlene har fiskerimyndighetene hjemmel til å pålegge bestemt utstyr brukt. For at påleggene skal fungere i praksis er det helt sentralt at det finnes et offentlig kontrollorgan som har nødvendig fagkompetanse til å utøve kontroll med utstyret og stille nærmere krav til utstyret.

Med utgangspunkt i ovennevnte er det klart at Justervesenet og den lovgivningen dette organet forvalter har en viktig rolle i forvaltningen av de norske fiskeressursene. Denne rollen fremstår som spesiell i forhold til andre forvaltningsområder. Fiskeridirektoratet har over de senere år hatt et godt samarbeid med Justervesenet. Omfattende lovbrudd er avdekket. Manglende bruk av veieutstyr eller manipulering av utstyret går igjen i sakene. På egen hånd foretar Fiskeridirektoratet også kontroller av vekter. Det avdekkes fortsatt et altfor høyt antall vekter som ikke tilfredstiller kravene. På denne bakgrunn vil Fiskeridirektoratet komme med følgende merknader til lovutkastet:

Loven legger opp til mer bruk av risikobaserte vurderinger både i forhold til hvilke krav som skal stilles til selve utstyret, bruken av det og omfanget av tilsyn/kontroll. Det er spesielt pekt på at formålsparagrafen skal benyttes i tolkning av bestemmelsene. Opplistingen av momenter i § 1, annet ledd, siste punktum skal i den sammenheng ikke representere en uttømmende opplisting. Ordet miljø er nevnt. I omtalen av andre paragrafer er miljø eksemplifisert som forurensning og lignende. Brudd på fiskerirelaterte regler er definert som økonomisk kriminalitet og til en viss grad som miljøkriminalitet. Fra Fiskeridirektoratets side synes det klart nødvendig med sterkere fokus rettet mot de levende naturressursene i havet enn det som fremkommer av forslaget til formålsparagraf. Dette gjelder ikke minst med utgangspunkt i den store

samfunnsmessige betydningen fiskeressursene har. Det foreslås derfor at ordene "levende naturressurser" tas inn i opplistingen. En slik ordlyd vil kunne fange opp endringer i kontrollbehov for eksempel knyttet til en videre utvikling innen oppdrett og dermed ikke bare være avgrenset til ville ressurser i havet.

I § 8 sies at nøyaktigheten skal være i samsvar med det som forespeiles dem som har interesse i målingen, eller det som kan forventes av slike målinger. Fiskeridirektoratet har på sitt felt en helt spesiell interesse i måleresultatet. Det er et faktum at de to partene som veier fangsten, fisker og kjøper i enkelte tilfeller kan ha andre interesser enn direktoratet i resultatet, for eksempel ved å tilpasse resultatet for å unngå inndragning av fisk utover kvote. Fiskeridirektoratets interesser må i en tolkningssammenheng være de førende.

Kapittel 4 og 5 inneholder hjemler til å fastsette nærmere regler om krav til utstyr og bruken av det. Slike regler er i dag sentrale for Fiskeridirektoratet. Lovens formål går igjen som styrende for hvilke krav som skal stilles. Denne oppbygningen viser igjen hvor viktig det er at de spesielle interessene som viser seg i forhold til forvaltningen av fiskeressursene blir gjenspeilet direkte i formålsbestemmelsen.

§ 18, annet ledd inneholder hjemmel til å fastsette nærmere krav til hvordan tilfredstillende angivelse av måleresultater skal sikres og når samsvar anses å foreligge. I forhold til fiskeressursene er klart at fiskerimyndighetene har en stor interesse i nettopp spørsmålet om samsvar. Det forutsettes involvering dersom det er aktuelt å endre de regler som i finnes i dag knyttet til lovlige avvik.

§ 20, første ledd, siste punktum inneholder hjemmel til å stille krav om godkjenningsordninger for måleredskaper under bruk. Første punktum inneholder hjemmel til å pålegge de ansvarlige å iverksette egne tiltak for å sikre etterlevelse. I dag finnes regler om revisjon av vekter til bruk i fiskeindustrien. På tross av dette avdekkes ofte bruk av vekter som ikke er revidert eller som ikke veier korrekt. De nye reglene legger til rette for å gi egne regler på fiskeriområdet, regler som tilpasses den aktuelle risikoen for regelbrudd. Hjemmel representerer etter Fiskeridirektoratets syn dermed et godt verktøy.

Fiskeridirektoratet har funnet det nødvendig å drive kontroll med vekter til en viss grad, det vil si se til at de er plombert og innenfor revisjonsperiodene samt at de veier korrekt. Dette gjøres med utgangspunkt i egne hjemler og vil bli videreført. Som det fremgår av § 7 i forskrift om opplysningsplikt ved landing og omsetning av fisk er kravet at vekten er godkjent av Justervesenet. Fiskeridirektoratet kan dermed ikke stanse mottak av fisk før det er klart at vekten ikke lengre er godkjent. Den nye loven legger opp til at den ansvarlige har et eget ansvar for at vekten tilfredsstiller kravene. Dersom vekten ikke lengre tilfredsstiller kravene må det av loven eller av spesielle regler klart fremgå når det ikke lengre er tillatt å benytte utstyret til det opprinnelige formålet. Av § 28 fremkommer at det kan gis pålegg om utbedring innen en gitt frist eller stansing. Dette forutsetter tilsynsmyndighetens kunnskap. Det bør innarbeides regler som sier at det er forbudt å bruke utstyr som ikke lengre fyller kravene. På den måten vil det være klart at avvik som avdekkes under den ansvarliges egen kontroll eller direktoratets kontroll kan håndteres direkte. Videre bør det være regler som forbyr bruk dersom den ansvarlige ikke følger opp plikter han er pålagt i medhold av § 20.

I §§ 22 og 23 fremkommer regler om tilsyn og utførelse av kontroll på anmodning. I merknadene fremkommer at § 23 er avgrenset i forhold til at anmodningen skal komme fra den ansvarlige. Det er i den sammenheng naturlig at den ansvarlige selv må betale. Det fremkommer i merknadene at kontroll ellers skal baseres på foretatte risikovurderinger. Lovens formål fremstår igjen som sentralt, spesielt når en ser på den store samfunnsmessige betydning en pålitelig forvaltning av fiskeressursene har. Det ser dermed ut til at kontroll til en viss grad vil kunne fokuseres mot fiskeindustrien basert på opplysninger lagt frem først og fremst av Fiskeridirektoratet. For å sikre en effektiv kontroll vil det være avgjørende at Justervesenet har en tilstrekkelig budsjettdekning for denne type kontrollvirksomhet. Anmodninger blir i dag ofte møtt med at da må Fiskeridirektoratet betale. En risikobasert kontroll må dekkes av kontrollmyndigheten direkte i fremtiden. I et slikt perspektiv vil det være kvaliteten på de opplysningene som presenteres som vil avgjøre. Fiskeridirektoratet ønsker i den sammenheng å peke på at kontroller gjennomført i samarbeid med Justervesenet har en langt høyere effekt ute i næringen enn egne kontroller utført av direktoratet. Dette gjelder både i forhold til å avdekke regelbrudd, sikre bevis og preventivt.

Med hilsen

Einar Ellingsen

Gunnstein Bakke
rådgiver

1
MELDING FRA FISKERIDIREKTØREN
J-156-2003
(J-19-2003 UTGÅR)

Bergen, 31.7.2003
/ES

FORSKRIFT OM ENDRING AV FORSKRIFT OM OPPLYSNINGSPLIKT VED
LANDING OG OMSETNING AV FISK

Fiskeridepartementet har den 25.juli 2003 med hjemmel i lov av 3.juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske mv. §§ 4, 9 og 9a og lov av 14. desember 1951 om råfisk § 7 fastsatt følgende forskrift:

I forskrift av 22. januar 2003 nr 57 om opplysningsplikt ved landing og omsetning av fisk gjøres følgende endringer:

Nytt II om ikrafttredelse og overgangsbestemmelser, tredje ledd skal lyde:

I forhold til §§ 4, 5 og 6 gir Fiskeridirektoratet nærmere bestemmelser om hvilke regler som skal gjelde i en overgangsperiode frem til 1. januar 2004.

Forskriften lyder etter dette:

FORSKRIFT OM OPPLYSNINGSPLIKT VED LANDING OG OMSETNING AV FISK

Fiskeridepartementet har den 22. januar 2003 med hjemmel i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske mv. §§ 4, 9 og 9a og lov av 14. desember 1951 om råfisk § 7 fastsatt følgende forskrift:

I

§ 1 Formål

Formålet med forskriften er å sikre de opplysninger som er

nødvendige for å sikre en bærekraftig forvaltning av de levende marine ressurser gjennom ressurskontroll, kvotekontroll og en optimal fiskeristatistikk.

§ 2 Virkeområde

Denne forskrift gjelder landing av fisk fra norske fartøy og omfatter enhver som mottar eller kjøper slik fisk.

Denne forskrift gjelder også alle tilfeller der fisk landes fra utenlandsk fartøy, herunder landing av fisk som behandles i samsvar med regler om tollager eller transitt gjennom Norge.

Forskriften gjelder for fisk som landes direkte fra tollager i annet lands tollområde. Denne forskrift gjelder ikke for fisk som har vært innført i annet lands tollområde.

Forskriften er ikke til hinder for elektronisk føring og behandling av opplysningene etter regler fastsatt av Fiskeridirektoratet.

§ 3 Definisjoner

Med fisk menes i denne forskrift fisk, skalldyr, bløtdyr, pigghuder, småhval samt produkter herav.

Med landing menes i denne forskrift alle tilfeller der fisk losses fra fiskefartøy, herunder overføring fra et fartøy til et annet. Med landing menes også videre lossing av fisk fra fartøy som transporterer fisk, så som kjøperfartøy, transportfartøy, produksjonsfartøy med videre. Med landing menes også opptak av fisk fra lås/steng samt opptak direkte fra annet fartøys fiskeredskap dersom dette er tillatt.

Med omsetning menes i denne forskrift omsetningen av fisk i første hånd, det vil si den omsetningen som til enhver tid reguleres av lov av 14 desember 1951 om omsetning av råfisk.

Med den som lander menes i denne forskrift den ansvarshavende om bord på fartøyet som losses fisk, uansett om det er fra fiskefartøyet eller annet fartøy.

Med mottaker menes i denne forskrift enhver som mottar fisk.

§ 4 Landingsopplysninger

Ved landing inntreer plikt til å gi landingsopplysninger.

Den som lander skal identifiseres med firmanavn, organisasjonsnummer, fartøynavn, registreringsmerke, radiokallesignal og flaggstat.

Mottaker skal identifiseres med firmanavn, organisasjonsnummer og mottaksstedets godkjenningsnummer. Om det er et fartøy skal i tillegg navn, registreringsmerke og radiokallesignal oppgis.

Landingen skal identifiseres med landingsdato, angitt som den dato landingen er fullført, art, produkttilstand, konserveringsmåte, størrelsessammensetning, vektavlesning, nøyaktig kvantum, fangstdato, angitt som den siste dato med fangst på turen, sone, fangstfelt, redskap og kvotetype. Fangstdagbokens nummer og turens nummer skal oppgis.

Ved landing av trålfangst til industriformål skal bifangstkvantum av sild angis i merknadsrubrikk. Ved landing av hestmakrellfangst/fisk til industriformål skal bifangstkvantum av makrell spesifiseres i merknadsrubrikk.

Det skal angis om landingen er en dellanding og hvor andre deler av fisken er landet eller skal landes.

Opplysninger om fisk fanget i forskjellige soner og fangstår, og på forskjellige kvotetyper, skal gis hver for seg.

§ 5 Omsetningsopplysninger

Ved omsetning inntreer plikt til å gi omsetningsopplysninger.

Selger skal identifiseres med firmanavn, organisasjonsnummer, fartøynavn, registreringsmerke, radiokallesignal og flaggstat.

Kjøper skal identifiseres med firmanavn, organisasjonsnummer.

Omsetningen skal identifiseres med omsetningsdato, art, produkttilstand, størrelsessammensetning, kvantum og pris.

§ 6 Hvordan opplysningene skal gis

Landingsseddel og sluttseddel utarbeides av salgslaget og godkjennes av Fiskeridirektoratet. Det enkelte salgslag kan ved behov kreve relevante tilleggsopplysninger ført på seddelen.

Ved landing skal mottaker straks etter landing fylle ut landingsseddel som inneholder landingsopplysninger og entydig henvisning til alle tidligere sedler for fisken. Seddelen skal undertegnes av mottaker eller dennes representant, og den som lander før denne forlater mottaksstedet.

Ved landing der omsetning skjer samtidig, skal mottaker straks etter landing fylle ut sluttseddel som inneholder landingsopplysninger, omsetningsopplysninger og entydig henvisning til alle tidligere sedler for fisken. Seddelen skal undertegnes av mottaker eller dennes representant, og den som lander før denne forlater mottaksstedet.

Ved omsetning etter at landing har funnet sted, skal kjøper straks etter omsetning fylle ut sluttseddel. Seddelen skal inneholde omsetningsopplysninger, entydig henvisning til alle landingssedlene for hver varelinje, og undertegnes av kjøper og den som har fisket. Salgslaget kan fylle ut sluttseddel på kjøperens vegne og kan gi dispensasjon fra kravet om underskrift fra den som har fisket.

Ved landing fra norsk fartøy i utlandet eller til utenlandsk fartøy, påligger mottakers ansvar etter andre og tredje ledd samt kjøpers ansvar etter fjerde ledd, den som lander. Sedlene

undertegnes av den som lander. Mottakskvittering eller kjøpskvittering skal vedlegges sedlene.

Seddelen oversendes salgslaget umiddelbart etter utfylling.

§ 7 Veieplikt

Enhver som mottar fisk skal ha egnet vekt godkjent av Justervesenet. Slik vekt skal ha display eller tilsvarende tydelig avlesningsmulighet plassert ved vekten. Den som lander skal til enhver

tid ha uhindret adgang til vekten og veid kvantum skal kunne avleses direkte. Fiskeridirektoratet avgjør spørsmål om egnethet med videre etter dette ledd.

All fisk skal veies fortløpende ved landing. Ved landing i utlandet eller til utenlandsk fartøy er den som lander ansvarlig for at fisken veies.

Ved landing av pelagisk fanget råstoff til konsum skal råstoffet veies fortløpende i tilknytning til landingsstedet før sortering/pakking.

Vekt til bruk ved veiing etter tredje ledd, skal ha mer enn ett telleverk, hvor det ene skal være en totalteller som løper kontinuerlig, og som ikke kan nullstilles uten å bryte Justervesenets forsegling. Totaltelleren skal ha kapasitet til å vise minimum 8 siffer uten desimaler med en minste deling på 10 kilo eller mindre. Slavedisplay fra indikator skal være montert utendørs ved mottaksstedet slik at det er godt synlig og lesbart fra styrehus på det leverende fartøy. Veid kvantum skal ved landing kunne leses av fortløpende i slavedisplayet. Ved bruk av båndvekt skal transportbånd og/eller veiebånd automatisk stoppe dersom indikator ikke er i stand til å registrere innveid kvantum.

Fiskeridirektoratet kan i særlige tilfeller dispensere fra bestemmelsene om veiing av fisk og sette vilkår for dispensasjonen.

§ 8 Landingsjournal, merking og sporbarhet

Mottaker skal fortløpende føre landingsjournal med opplysninger om enhver mottatt landing. Likeledes skal mottaker i landingsjournalen fortløpende føre ethvert uttak av fisk fra mottatt landing.

Journalen skal føres slik at det er entydig sporbarhet mellom fisk som er mottatt og ethvert uttak av slik fisk. Entydig henvisning til landingsseddel og sluttseddel skal føres i journalen.

All fisk som mottas uten å være omsatt skal merkes. Fisken skal merkes slik at den entydig kan knyttes til vedkommende landing. Fiskeridirektoratet kan sette vilkår om at landingen skal lagres separat, om plikt til å ha tegninger av lagerrom samt om dokument med oversikt over hvordan fangst er stuet.

Fiskeridirektoratet kan gi nærmere bestemmelser eller fatte vedtak om landingsjournal, merking av fisk og separat lagring som nevnt i første og annet ledd. Fiskeridirektoratet kan i særlige tilfelle dispensere fra bestemmelsene i første og annet ledd og fra bestemmelser gitt i medhold av fjerde ledd første punktum.

§ 9 Ansvarlighet

Den som lander, mottaker og kjøper er ansvarlige for at seddel er korrekt utfylt og at opplysningene er riktige. Ved landing i utlandet er den som lander alene ansvarlig for at seddel er korrekt utfylt og for at opplysningene er riktige.

Mottaker er ansvarlig for at alle pliktige opplysninger er ført i journalen og for at de er riktige.

§ 10 Oppbevaringsplikt

Mottaker skal oppbevare landingsjournalen på mottaksstedet i minst 5 år. Det samme gjelder kopi av underskrevne sedler. Bestemmelsen gjelder tilsvarende for kjøper. Dersom det enkelte salgslag ved ikrafttredelse av denne forskrift har bestemt at mottaker eller kjøper skal oppbevare originale sedler, skal dette fortsatt gjelde.

Fartøy som plikter å føre fangstdagbok og forenklet fangstdagbok skal oppbevare kopi av underskrevne sedler i minst 5 år, hvorav minst 2 år om bord i fartøyet.

Øvrige fartøy som er registrert i merkeregisteret skal oppbevare kopi av underskrevne sedler i minst 5 år hvorav minst 3 måneder om bord i fartøyet. Plikten til å ha kopi av underskrevne sedler om bord gjelder ikke åpne fartøy under 10 meter største lengde.

Oppbevaringsplikten utover minstetiden om bord, oppfylles ved fortsatt oppbevaring om bord, eller på rederikontor, rederens bopel, hos forretningsfører eller lignende.

§ 11 Delegasjon

Fiskeridirektoratet kan gi utfyllende bestemmelser om innholdet i de enkelte paragrafer, samt nærmere bestemmelser om utfylling og innsending av sedlene.

§ 12 Straff

Forsettlig eller uaktsom overtredelse av denne forskrift straffes i henhold til § 53 i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. og § 9 i lov om omsetning av råfisk av 14. desember 1951. Inndragning kan skje med hjemmel i lov av 3. juni 1983 nr.40 om saltvannsfiske m.v.

Ikraftttredelse og overgangsbestemmelser

Denne forskrift trer i kraft fra 1. februar 2003.

Unntatt er forskriften § 7, fjerde ledd, tredje punktum som trer i kraft fra 1. mai 2003

I forhold til §§ 4, 5 og 6 gir Fiskeridirektoratet nærmere bestemmelser om hvilke regler som skal gjelde i en overgangsperiode frem til 1. januar 2004.

III

Opphevelse

Forskrift 5. september 1990 nr 729 om sluttseddel/bryggeseddel og mottaksjournal oppheves.